

ՔԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԵՐԳ

Ո՞ւր երթամ,
 եւ որո՞ւն սիրտս իմ ես բանամ,
 Տա՛մ –
 կուրծքիս տակ
 փա՛կ,
 կարկաշող աղբիւրի տենդը վառ
 եւ ծովը՝ անհամար
 խոհերիս
 ցաւերիս –
 որո՞ւն տամ...

Թող
 լուսնշող
 մի դագաղ
 պաղ
 ինձ համար պատրաստեն
 ու ոսկէ գամերով շուտ գամեն.

Թող
 մեղմաճեմ
 տխրադէմ,
 ինձ տանեն ու թաղեն
 մի բլրան գագաթին –
 ուր աստղեր՝
 հեւացած թիթեռներ՝
 պլպլուն խօսքերով
 պսակազարդ պարերով
 ինձ պիտի օրօրեն:

Ո՞ւր երթամ
 եւ որո՞ւն սիրտս իմ ես բանամ...

Եւ որո՞ւն ես ասեմ
 տրամալաց սեւ բառեր իմ վշտի,
 տւայտանքի.
 եւ որո՞ւն ես ասեմ,
 հառաչեմ
 ողբը հուր իմ սիրոյ:
 Տա՛մ –
 իմ զմրուխտ երազիս
 ու տանջող պատրանքիս

բոցը օձ
 իմ մէջ գոց –
 թող վառեն իմ դիակ
 մեծակրակ
 եւ լինի
 տօ՛ն,
 երփնեւանգ հորիզոն,
 եւ լինի
 լոյս –
 խաւարով փաթթուած,
 մրիկով աւերած
 սրտերում:
 Եւ լինի
 լո՛յս...

Ու գիշեր երբ մթնի,
 շիրիմս իմ ծածկի –
 պիտի գա՛ն, պիտի գա՛ն
 ոգիներ
 ծովծրւան
 ու բլրան գագաթին՝
 հրաշածին,
 կաթոգին,
 նոր երգեր պիտ՝ երգեն՝
 փոխ առած իմ սրտէն.
 ու պարեր –
 հեզասա՛հ կոհակներ՝
 իմ երգած երգերի
 դաշնայորդ ձայների
 մեղմածալ շեշտերով,
 ձեւերով
 պի՛տ պարեն:

Ո՞ւր երթամ
 եւ որո՞ւն սիրտս իմ ես բանամ...

Սիրտ իմ, լո՛ւռ...
 Ո՞ւր
 երթամ...

ԿՈՍՏԱՆ ԶԱՐԵԱՆ